

Отже, функції Верховної Ради України варто класифікувати за такими основними критеріями, як об'єкти, суб'єкти, способи та засоби тощо.

Список використаних джерел:

1. Постанова Верховної ради України «Про комітети Верховної Ради України» від 25 грудня 2012 року// <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/11-vii>
2. Погорілко В. Ф. Функції українського парламенту. Від номінального до реального//Вісн.-2002р.-№2. - С.17-20.

Мендеграл Т. І.,

викладач кафедри загально правової та гуманітарної підготовки НАВС, кандидат юридичних наук

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ КОНСТИТУЦІЙНИХ ПРАВ І СВОБОД ОСІБ БЕЗ ГРОМАДЯНСТВА В УКРАЇНІ

Кожна людина має право реалізовувати свої свободи, які гарантовані їй державою, через відповідні права, що в свою чергу закріплені у Конституції України, національному законодавстві, міжнародних нормативно-правових актах. Безумовно дані права повинні реалізовуватися в межах його правового статусу, обмеженого його суб'єктивними обов'язками.

Конституційні права і свободи: є ядром правового статусу особи; закріплюються за кожною людиною та громадянином; є основою прав, що встановлюються іншими галузями права України, встановлюються уповноваженими суб'єктами та мають при цьому тісний зв'язок з міжнародними положеннями; не набуваються та не відчужуються за бажанням людини; захищаються і охороняються національними та міжнародними правовими положеннями.

Звернемо увагу, що права апатридів мають ряд ознак. Права осіб без громадянства: по-перше, виникають з природного права, на відміну від прав громадянина, що виникають з позитивного права; по-друге, виступають вихідними по відношенню до інших прав та притаманні всім людям; по-третє, мають невідчужуваний характер.

Конституційні права і свободи осіб без громадянства складають відносно невелику частину усіх прав і свобод. Безумовно, існує ряд факторів, від яких залежить, чи будуть окремі права і свободи закріплені конституційно, чи увійдуть до відповідної галузі законодавства. По-перше, – це важливість даного конституційного права та даної свободи для людини і суспільства. По-друге, беззаперечна належність людині даного права і даної свободи. Конституція України проголошує такі права невідчужуваними та непорушними, тобто такими, що належать людині від народження (ст. 21 Конституції України). І, по-третє, такі права і свободи мають ряд особливих ознак, що виділяються своєю специфікою реалізації.

Конституційні права і свободи осіб без громадянства класифікуються за сферою суспільних відносин, в які вони вступають (або за змістом): особисті (громадянські); політичні; економічні; соціальні; культурні. Даний підхід зафіксований в Конституції України, адже їх регламентацію вона починає саме із них: право на життя (ст. 27), право на повагу своєї гідності

(ст. 28), право на свободу та особисту недоторканність (ст. 29), право на недоторканність житла (ст. 30), право на таємницю листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції (ст. 31), право на особисте та сімейне життя (ст. 32), право на свободу пересування та вільного вибору місця проживання (для всіх, хто перебуває на території України на законних підставах) (ст. 33), право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань (ст. 34), право на свободу світогляду і віросповідання (ст. 35), право на вільний вступ у шлюб і рівні права та обов'язки подружжя у шлюбі та сім'ї (ст. 51).

Обов'язково всі права та свободи осіб без громадянства потребують відповідного захисту законом. Більше того, будь-які суперечки стосовно цих прав мають розглядатися компетентним, безстороннім і незалежним судом за процедурою, що забезпечить повну рівноправність та справедливість щодо всіх сторін і вирішити суперечку згідно з існуючими законами, які відомі громадськості та відкрито проголошені.

Частина 1 статті 22 Основного Закону України передбачає, що перераховані в ній права і свободи не є вичерпними. Отже, права осіб без громадянства, що не знайшли свого відображення в Конституції України, можуть бути закріплені як у міжнародній, так і в національній системі права. Більше того, сучасна тенденція розширення правового статусу людини і громадянина за рахунок обміну позитивним досвідом щодо введення нових прав і свобод в період загальної глобалізації і стрімкого економічного та культурного розвитку країн світу є важливою закономірністю на шляху до зростання рівня захисту людини, де б вона не перебувала.

Одним із напрямків сучасного етапу державотворення та правотворення в Україні є необхідність внесення змін до Конституції. Відповідних змін повинні зазнати саме політичні права апатридів.

Необхідно ліквідувати суперечність між Законом України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» від 4 лютого 1994 року та Конституцією України і передбачити в останній політичне право осіб без громадянства вступати на загальних з громадянами України підставах до легалізованих об'єднань громадян, якщо інше не передбачено законами України і якщо це передбачено статутами цих об'єднань. А також змінити диспозицію статті 39 Конституції України, розширивши при цьому коло осіб за рахунок осіб без громадянства, яким надається право користуватися даним політичним правом – правом на мирні збори, мітинги, походи і демонстрації.

Обов'язково всі права та свободи осіб без громадянства потребують відповідного захисту законом. Більше того, будь-які суперечки стосовно цих прав мають розглядатися компетентним, безстороннім і незалежним судом за процедурою, що забезпечить повну рівноправність та справедливість щодо всіх сторін і вирішити суперечку згідно з існуючими законами, які відомі громадськості та відкрито проголошені.